

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci stěžovatele **J. Š.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Dobišarem, advokátem se sídlem v Břeclavi, Smetanovo nábřeží 6, za účasti **Celního ředitelství Brno**, se sídlem v Brně, Koliště 21, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2006, č. j. 30 Ca 197/2005 – 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2006, č. j. 30 Ca 197/2005 – 21, byla odmítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Celního ředitelství Brno (dále jen „celní ředitelství“) ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6117-03/05-0101-21, jímž bylo k jeho odvolání změněno rozhodnutí Celního úřadu Břeclav ze dne 25. 5. 2005, č. j. 4284/05-0211-021, výzva k zaplacení splatného nedoplatku v náhradní lhůtě č. V/700061/1998. Krajský soud odmítl žalobu s odkazem na ust. § 46 odst. 1 písm. d) a § 70 písm. a) a c) s. ř. s. jako nepřipustnou, protože dospěl k závěru, že exekuční výzva podle ust. § 73 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) není ve smyslu ust. § 65 s. ř. s. rozhodnutím, ale jen úkonem, kterým se upravuje vedení řízení, na čemž nic nemění ani skutečnost, že stěžovatel v žalobě proti exekuční výzvě uplatňuje důvody proti dřívějšímu pravomocnému rozhodnutí ve věci samé.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Předně zdůraznil, že mu dosud nebyl doručen exekuční titul, na jehož základě byl vyzván k zaplacení splatného nedoplatku v náhradní

lhůtě. Jednotná celní deklarace (dále jen „JCD“) nemohla být řádným a účinným způsobem doručena jeho právnímu zástupci, protože tohoto k přebírání JCD nezmocnil. Plná moc udělená právnímu zástupci stěžovatele totiž neobsahovala výslovné zmocnění k přebírání JCD. Tento názor vychází i z metodického pokynu č. 2 vydaného ředitelem odboru MF-GŘC v roce 1997 a doručování bylo takto ve prospěch stěžovatele posouzeno např. rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 26. 7. 2000, č. j. 30 Ca 192/98 - 26. Jestliže celní ředitelství změnilo svým rozhodnutím datum splatnosti, nepřímou tuto námitku uznalo. Stěžovatel dále uvedl, že mu JCD nemohla být doručena uložením, neboť se v době doručení zdržoval v Makedonii. Protože nebylo řádně doručeno, nemohla nastat splatnost nedoplatku. Dále poukázal na skutečnost, že nedoplatek byl již uhrazen ručitelem společností G., spol. s r. o., která jej po stěžovateli vymáhá soudně a v této souvislosti uvedl, že pokud ručitel v minulosti dluh zaplatil, pak v důsledku tohoto zaplacení exekuční titul zanikl. Z výše uvedených důvodů navrhl zrušení napadeného usnesení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle ust. § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků nezaplatí-li daňový dlužník splatný daňový nedoplatek včetně nedoplatku na pokutách uložených podle tohoto zákona v zákonné lhůtě, vyzve ho správce daně, aby daňový nedoplatek zaplatil v náhradní lhůtě, nejméně osmidenní, a upozorní ho, že po uplynutí této náhradní lhůty přikročí bez dalšího k vymáhání daňového nedoplatku. Proti výzvě se lze odvolat ve lhůtě patnácti dnů. Odvolání nemá odkladný účinek.

Kasační stížnost jako mimořádný opravný prostředek je podle ustanovení § 103 s. ř. s. koncipována na principu nutného konkrétního tvrzení stěžovatele, v čem krajský soud, který jeho věc projednával a rozhodl, ve svém rozhodnutí pochybil. Výčet možných tvrzení, a tedy důvodů, pro které stěžovatel kasační stížnost podává, je obsažen v odst. 1 citovaného ustanovení. Směřuje-li kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby, jak je tomu i v daném případě, je podřaditelná pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V kasační stížnosti podané z tohoto důvodu je především třeba, aby stěžovatel uvedl, v čem nezákonnost rozhodnutí soudu o odmítnutí návrhu spatřuje. Omezí-li se však stěžovatel v kasační stížnosti pouze na námitky směřující proti rozhodnutí správního orgánu, aniž by jakkoli zpochybnil rozhodnutí soudu o odmítnutí žaloby, nelze než konstatovat nedůvodnost takových námitek, neboť jdou mimo rámec rozhodnutí soudu, který nijak neposuzoval věc samu, tedy zákonnost rozhodnutí správního orgánu, ale pouze rozhodl o tom, že v soudním řízení nebude pokračováno.

V dané věci krajský soud odmítl žalobu, aniž by se zabýval vlastním věcným obsahem žaloby, neboť se domníval, že zde nebyly splněny podmínky řízení, tj. že zde absentovalo rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud

je oprávněn přezkoumat napadené rozhodnutí krajského soudu pouze v mezích rozsahu a důvodů kasační stížnosti, resp. nad rámec těchto mezí v limitech daných v ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. Pokud by se v daném případě Nejvyšší správní soud zabýval věcným obsahem žaloby, vybočil by tak z rámce přezkumu, který je mu v tomto typu soudního přezkumu zákonem svěřena, a překročil by tak zákonem svěřenou pravomoc. Proto se Nejvyšší správní soud nezabýval námitkami stěžovatele týkajícími se doručení exekučního titulu, uhrazení dluhu ručitelem, splatnosti nedoplatku či jeho duplicitního vymáhání.

K otázce aplikace kompetenční vyluky ve vztahu k výzvě správce daně podle ust. § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 Afs 28/2003 - 48 dříve uvedl, že v řízení o splnění daňové povinnosti daňovým ručitelem je třeba odlišovat dva druhy výzev. Proti první (ust. § 57 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků) se může ručitel odvolat proto, že není ručitelem nebo že ručení bylo uplatněno ve větším než zákonem stanoveném rozsahu anebo že již byla požadovaná částka zaplacená. Doručením této výzvy se daňový ručitel stává daňovým dlužníkem, jemuž vzniká platební povinnost. Tato výzva je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., kterou lze po vyčerpání opravných prostředků vlastních daňovému řízení napadnout žalobou u soudu. Druhým typem výzvy je výzva k uhrazení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě podle § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, která však má povahu procesního úkonu adresovaného daňovému dlužníku s přesně stanovenou daňovou povinností. Tato výzva proto nepodléhá přezkumu ve správním soudnictví. Vzhledem k okolnosti, že ke stejnému závěru dospěl i krajský soud, Nejvyšší správní soud nemůže jeho postupu cokoliv vytknout, neboť tento odmítnutím žaloby setrval na výkladu zákona o správě daní a poplatků, který je zcela v souladu se zákonem podpořený ustálenou judikaturou. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právními závěry učiněnými krajským soudem, na jehož správné odůvodnění v napadeném usnesení rovněž odkazuje.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a celnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu